

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ဒုတိယအကြိမ်
	ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	မာဏ
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိန်းသုစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	မြင့်ဆွေ
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၄
တန်ဖိုး	၉၀၀၀ ကျပ်

အာကာခေတ်ပိုင်

ကျားဟောင် ၊ အာကာခေတ်ပိုင်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅

စာ ၁၆၆ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၂) ကျားဟောင်

ကျွန်း ဖေ ဘင်

အာကဘ ခေတ်ပိုင်

*** သတိပေးတားမြစ်ချက် ***

ဤစာအုပ်တွင် ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းသော စကားလုံး သုံးစွဲမှုများ ပါဝင်သောကြောင့် အသက်(၁၈)နှစ် မပြည့်သေးသော အရွယ်မရောက်သေးသည့် လူငယ်များအနေနှင့် လူကြီး၊ မိဘ၊ အုပ်ထိန်းသူတို့၏ ထိန်းကွပ်လမ်းညွှန်မှုမပါဘဲ ‘လုံးဝ’ မဖတ်သင့်ပါ။

အခန်း

၁

နေလုံးကြီးသည် နံနက်ပိုင်းတွင် ပင်လယ်ထဲက ထိုးထွက်လာသည်။ ညနေစောင်းလျှင် ပင်လယ်ထဲသို့ နှစ်ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရေမုဆိုးတို့သည်လည်း ရာသီချိန်တွင် ပင်လယ်ပြင်ဆီ ရောက်လာကြသည်။ ရာသီကုန်လျှင် ပင်လယ်ပြင်က စွန့်ခွာကာ ကုန်းပေါ် ပြန်တက်သွားကြသည်။ နေလုံးကြီးနှင့် ရေမုဆိုးတို့၏ဘဝမှာ ဆင်တူလွန်းသည်ဟု မှတ်ကြီး တွေးနေမိသည်။

“ဦးစီး ထမင်းစားလို့ ရပါပြီ”

မှတ်ကြီးသည် သောက်လက်စ အရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်ပြီးလျှင် ဦးခင်ဝင်းအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ နားရွက်ကြားက ဆေးလိပ်တိုလေး ပါးစပ်မှာ ခဲလိုက်ချိန်တွင် ဦးခင်ဝင်းက အသင့်ပါလာသည့် မီးခြစ်နှင့် မီးညှိပေးသည်။

ဆေးလိပ် မီးစွဲသွားလျှင် သူ လက်ကာပြပြီး အားရပါးရ ဖွာရှိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မီးခိုးတလူလူ ထအောင် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဦးစီး... ဟိုတစ်ယောက် ထမင်းလည်း မစားဘူး”

ဦးခင်ဝင်း မေးဧည့် ညွှန်ပြရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖောင်တဲကို

မှီပြီး ဂူကြီးထိုင်နေသည့် ရဲထက်အား တွေ့ရသည်။

“ထားလိုက်။ မစားချင်ရင် မကျွေးနဲ့။ မအေပေး ... အစာငတ်ပြီး သေပလေ့စေ။ သေသွားတော့လည်း ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချလိုက်ရုံပေါ့။ အလကား ကောင် ဖောင်လေးရဲ့ပဲ”

“မနက်က ဦးစီးလက်ချက်နဲ့ ထမင်းမစားနိုင်ဘူး ထင်တယ်”

ဦးခင်ဝင်း မှတ်ချက်အဆုံးမှာ သူ မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး-

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး...ဒါပင်လယ်ပြင်... အပန်းဖြေခရီး ထွက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်နေ့လို့ မရဘူး။ အလုပ်ကို ဂန့်ဒူးလို့ လုပ်နေရင်တော့ မှတ်ကြီး လက်သီးနဲ့ တွေ့မှာပဲ။ မှတ်လောက်အောင် ပညာပေးရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးစီး။ ဟို...”

အဘိုးကြီးပန်းအား ဆွဲဖျစ်လိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးနှင့်-

“ဘာမှ မဟုတ်နဲ့။ ခင်များ သိထားဖို့က ဒီကျားဖောင်ပေါ်မှာ ကျုပ်က ဘုရင်။ တရားစခန်းမှာ တရားပြနေတဲ့ တရားဆရာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် မကျေနပ်ရင် ကြမ်းသင့်တာ ကြမ်းမယ်။ ရမ်းသင့်တာ ရမ်းမယ်” ဟု ပြောပြီး အဘိုးကြီးအား မျက်လုံးမှေးစင်းကာ ကြည့်သည်။ အဘိုးကြီးက ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းညိတ်ပြချိန်မှာ သူ အသံ ထွက်အောင် အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးသည် ဘယ်ဘက်ခြေထောက် မသန်သည့် ဆေးပင်စင်စား စစ်သားဟောင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရှေ့တန်းတွင် လက်နက်ကြီး ထိမှန်ခဲ့၍ ဘယ်ဘက်ပေါင်မှာ ဒဏ်ရာ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ သိထားသည်။ ထိုစစ်ထွက်အဘိုးကြီးအား မာန်သာရှိပြီး အစွယ်မရှိသည့် ကျားအိုကြီးနှင့် ဆင်တူသည်ဟု သူ သတ်မှတ်ထားသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်က အဘိုးကြီးအား ကျားဖောင်ပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်ရန် သူခေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က သူသည် ဖောင်ဦးစီး ဖြစ်ခဲ့စေ။ အဘိုးကြီးသည် ဖောင်နောက်လိုက်အဖြစ် ကျားဖောင်ပေါ် ရောက်ခဲ့စေ။ အသက်ကြီးပြီး ခြေတစ်ဖက် မသန်သည့် အဘိုးကြီးက လုပ်ငန်းခွင်မှာ သိပ်အားမစိုက်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ထမင်းချက်ခိုင်းပြီး လိုအပ်လျှင် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ပိုင်းကူခိုင်းရသည်။

အဘိုးကြီးသည် ပေးသမျှ အမိန့်တိုင်း နာခံသည်။ ခိုင်းသမျှ အလုပ် အပေါ် တာဝန်ကျေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဖောင်ပေါ် အမြဲတစေ လိုက်ရန် ဖောင်ဦးစီးချုပ်ဘမင်းထံ အတိုက်အခံပြောပြီး ခေါ်ယူခွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျားဖောင်

စာရင်းခိုင်ဦးမင်းခိုင်နှင့် ဦးစီးချုပ်ဘမင်းတို့က သူ့ တောင်းဆိုမှုအား မလွန်ဆန် နိုင်လွန်းလို့သာ လိုက်လျောပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးမှာ သေရွာပြန် အမှတ်အသားဖြစ် အောက်သွားသုံးချောင်း ကျိုးနေသည်။ စက်တုံးတိုက်ရင်း သေဘေးက သီသီလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ သည်။ ထိုဖြစ်အင်ကြီး ပြန်တွေ့မိတိုင်း သူ့စိတ်ထဲ ဒေါသဟုန်းဟုန်း ထွက်လာပြီး-

“ဟိုကောင် -ါဦးမသား ဝင်းမောင်ကြောင့်”ဟု အံကြိတ်ကာ ငါ ကိုင်တုတ်မိသည်။

သူ တက်တစ်ချက် ခေါက်ပြီး ရဲထက်ကို စောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ အကြည့်နှင့် ဆုံချိန်တွင် ရဲထက် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားပြီး ချက်ချင်း ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်သည်။

မနက် ရေတက်ချိန် ကျားပိုက် ဖော်စဉ်က အဖြစ်ကို သတိရလာ သည်။ သူနှင့် အတူ ဖောင်နောက်လိုက်နှစ်ယောက်နှင့် စက်တုံးကို အားစိုက် လှည့်ကြသည်။ စက်တုံးကို ဟန်ချက်ညီညီ လှည့်နေချိန်တွင် လှိုင်း အနည်းငယ် ကြမ်းလာသည်။ စက်တုံးအရှိန် သိသိသာသာ လျော့လာသည်။ လေးလာသည်။

သူ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ ရဲထက်အား လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ရဲထက်တစ်ယောက် စက်တုံးကို လွှတ်ချ တော့မည့်ပုံ ပေါက်နေကြောင်း သူ့စိတ်ထဲ ရိပ်စားမိသည်။ သူ စက်တုံးကို မြန်မြန်လှည့်ပြီးသည်နှင့် ရဲထက်ဆီ ပြေးကာ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ထိုးချလိုက်သည်။ ခွပ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ရဲထက် ပါးစပ်က သွေးများ ဖြာထွက်လာသည်။

ကျားဖောင်ပေါ်မှာ ကျားပိုက်ပေါ်အောင် စက်တုံး တိုက်ခြင်းသည် အဓိကကျသည်။ စက်တုံးကြီးကို ဖောင်ဦးစီးက တွန်း၊ ဖောင်နောက်လိုက်က ဆွဲဖြင့် ဟန်ချက်ညီညီ လှည့်ရသည်။ အကယ်၍ ဟန်ချက် ပျက်သွားပါက စက်တုံး တစ်ပတ်ပြန်လည်ပြီး ရိုက်မိလျှင် အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေါင်း များခဲ့ပြီ ဟုလည်း ဖောင်စတက်စဉ်ကတည်းက ရှင်းပြ၊ ပြောပြထားသည်။ ထိုသို့ မှာထားသည့်ကြားက ရဲထက် လုပ်ပုံကို သူ ဒေါသထွက်ကာ-

“ဖာသည်မသား... မင်း လုပ်တာနဲ့ အကုန် မသာပေါ်ကုန်တော့ မယ်”ဟု ရဲထက် မျက်နှာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးပြီး ဆဲရေး တိုင်းထွာလိုက်သည်။ လည်ကုပ်ကနေ ဆွဲကာ ပင်လယ်ထဲ လွှင့်ပစ်ချင်စိတ် ကိုလည်း မနည်းထိန်းထားရသည်။

“ကျွန်တော် အိပ်ရေးမဝလို့ အိပ်ငိုက်သွားလို့ပါ”

“သောက်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း။ ငါ ဆို့ထားလိုက်ရ။ မင်းကများ... ငါ့ကို ပြန်ပြောရဲတယ်”

သူ လက်သီးနှင့် ထပ်ထိုးမည့် ဟန်ပြင်ချိန် အဘိုးကြီးက ကြားထဲမှ ဝင်ဆွဲသည်။

“ဦးစီး... တော်တော့။ လက်လွန်သွားဦးမယ်”

“အဲဒီခွေးသူတောင်းစားကို ကျုပ်ရှေ့က ဆွဲထုတ်သွားစမ်းဗျာ။ ရုပ်ကိုက ခွေးနဲ့ စပ်ကျထားတဲ့ ရုပ်။ သောက်ကျက်သရေကို မရှိဘူး။ မွေးလာကတည်းက အသေလေး မွေးလာရမှာ”

ရဲထက်က ခေါင်းငုံ့ထားရင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ ပေကျံနေသည့် သွေးစတွေကို သုတ်နေသည်။ မျက်ရည်တွေလည်း ပါးပြင်တစ်လျှောက် စီးကျနေသဖြင့် သူ တံတွေး ထို့ခနဲထွေးကာ-

“ဒီသောက်ခြောက်နဲ့တော့ကွာ” ဟု ညည်းဆိုရင်း အခြားတစ်ဖက် လှည့်ထားလိုက်သည်။

တစ်ရက်တွင် ခြောက်နာရီခြားတစ်ခါ ရေတက်၊ ရေကျ တစ်လှည့်စီ လေးကြိမ် ရှိသည်။ ထိုလေးကြိမ်တွင် စက်တုံးတိုက်ကာ ပိုက်ဖော်ရသည်။ ပိုက်ထဲ ပါလာသည့် ငါး၊ ပုစွန်များ ဆယ်ရသည်၊ ရွေးရသည်၊ ပြုတ်ရသည်၊ လှန်းရသည်။ ရေငြိမ်လျှင် ထိုအလုပ်များ ခဏလေးနှင့် ပြီးသွားပြီး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ခွင့်ရသည်။ နားခွင့်ရသည်။

အကယ်၍ ရေကြမ်းရက်များမှာ ထိုသို့ ပိုက်ဖော်ပြီးလျှင် နောက် တစ်ကြိမ် ပိုက်မြန်မြန် ပြန်ချရသည်။ အချိန် နောက်သွားကျပါက ကျားပိုက်သည် ပုံစံတကျ မရှိတော့ဘဲ ဖောင်နှင့် ပြန်ငြိတတ်သည်။ ကျားပိုက် ကွဲသွားတတ်သည်၊ ပေါက်သွားတတ်သည်။ ပိုက်ကွဲပြီဆိုပါက နားချိန်၊ အိပ်ချိန်မရတော့ဘဲ ပိုက်ကွဲ အကြီး၊ အသေးပေါ်မူတည်ပြီး လေး၊ ငါးရက် ဆက်တိုက် ပိုက်ဖာကြရသည်။

ထို့အပြင် ကျားပိုက်ကြီးနှင့် ကျောက်ကြီးများသည် ဖောင်ကို

ပြန်ရစ်ပတ်မိပြီး ဖောင်တိမ်းစောင်းကာ မှောက်သွားနိုင်သည်။ ရေအောက် အထိ နစ်မြုပ်သွားနိုင်သည်။ ကြိုးများ ပြတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲ မျောပါသွားနိုင် သည်။ ထိုသို့ ဖောင်မှောက်၊ ဖောင်နစ်လျှင် ရှိသမျှ ပစ္စည်းများ တစ်ခုမကျန် မျောပါကုန်ရုံသာမက လူ့အသက်ပင် အန္တရာယ် ရှိနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပိုက်ဖော်၊ ပိုက်ချခြင်းသည် လူညီလျှင် အန္တရာယ် ကင်းသည်။ လုပ်ငန်းခွင် တွင်ကျယ်သည်။ နားချိန် များများရသည်။ လူမညီ ပါက အလုပ်ပင်ပန်းပြီး အန္တရာယ်လည်း ရှိနိုင်သည်။

ယခု ရဲထက်ကြောင့် အလုပ်များ နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာကုန်သည်။ အလုပ်ပြီးသွားသော်လည်း အိပ်ချိန်၊ နားချိန် မရတော့။ ရေပြန်ငြိမ်သွားလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ပိုက်ဖော်ရပြန်သည်။ တစ်လှည့်နှင့် တစ်လှည့်ကြား ရေဆက်သွားသည်။ ထိုသို့ ရေဆက်သည့်အခါတိုင်း ရဲထက်ကို ဒေါသ ဖြစ်မိသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ ပိန်ခြောက်ခြောက်နှင့် ပျော့တီးပျော့ဖပ် ရဲထက်ကို ဖောင်စတက်သည့် နေ့ကတည်းက သူ ကြည့်မရ။ ပင်လယ်နှင့် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြရသည့် အခါမှာ လက်နှေးသူ ခံရစမြဲ။ ဘတစ်ပြန်၊ ကျားတစ်ပြန် အခြေအနေမှာ ရေမုဆိုး ဘဝကနေ သားကောင် ဘဝသို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျားဖောင်ပေါ်မှာ ကျား ဆိုသည့် ကျားသတ္တဝါများသာ လိုအပ်သည်။ ရဲထက်အား အယုံလွယ်သူ၊ လောဘကြီးသူ၊ လူပျော့၊ လူညံ့၊ ငမိုက်သားတစ်ယောက် အဖြစ်သာ သတ်မှတ်ထားသည်။ ပင်လယ် ပြင်ကို အန်တုရန် ပင်လယ်ကြီးအကြောင်း ကျွမ်းကျင်ဖို့ လိုသည်။ ယခုတော့ လူပွဲစားကျော်ကြီးက ရဲထက်လိုကောင်အား စာရင်းဒိုင်ဦးမင်းခိုင်ဆီမှာ လာအပ်သည်။ လူပွဲစားကျော်ကြီးစကားကို ယုံကြည်ကာ ရေပင် မကူးတတ် သည့် ရဲထက်အား စာရင်းဒိုင်ဦးမင်းခိုင်က လက်ခံခဲ့သည်။

ဦးစီးချုပ်ဘမင်းကလည်း ဖောင်ပေါ် လူပါလျှင်ပြီးရော ပုံစံဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကို မရောက်ဖူးသည့် ရဲထက်အား ထိုးထည့်ခဲ့သည်။ လူပွဲစား ကျော်ကြီး၊ စာရင်းဒိုင်ဦးမင်းခိုင်နှင့် ဦးစီးချုပ်ဘမင်းတို့သုံးဦးကို သူ ဒေါသ အလွန်အမင်း ထွက်နေမိသည်။

သူ တွေးရင်း ဒေါသစိတ် မပြေနိုင်ဖြစ်ကာ တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်သည်။ ထို့နောက် နောက်လိုက် မိုးစည်ထံ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

မိုးစည်သည် ရဲထက်နည်းတူ အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိလိမ့်မည်။ အသားညိုညို၊ အရပ်ပူပူနှင့် ထိုကောင်လေးသည် စကားနည်းပြီး ခက်ထန်သည့် မျက်နှာမှာ အမြဲတမ်း သုန်မှုန်နေသည်။

မိုးစည်သည် ယခုမှ ကျားဖောင် စလိုက်ဖူးသည် ဆိုသော်လည်း ပင်လယ်အလုပ်နှင့် မစိမ်းလှ။ ပင်လယ်အကြောင်း နားလည်သည်။ ရေအလုပ်တွေ ကျွမ်းကျင်သည်။ ဟိုအရင်က ပင်လယ်ထဲမှာ မျှောပိုက် လုပ်နေကျဟု သူ သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းအကြောင်း အနည်းငယ်မျှ ပြောပြရုံနှင့် သဘောပေါက်လွယ်သည်။ အမှားအယွင်းလည်း မရှိသလောက်ပင်။

ဖောင်တည်မည့် နေရာအရောက် ကျောက်ဆူးချချိန်က အဖြစ်လေး ပြန်အမှတ်ရသည်။ ဟိုတစ်ချိန်က ဖောင်တည်မည့် နေရာမှာ ကနက်တိုင်သာ စိုက်ထူကြသည်။ ယခုနောက်ပိုင်း ဘုံကျောင်းကျောက် ဟုခေါ်သော ကြီးမားသည့် ကျောက်ဆူးများ ဖောင်ရှေ့ပိုင်းနှင့် နောက်ပိုင်းမှာ ချထားကြသည်။

ထို့နေ့က မိုးစည်တစ်ယောက် ကျောက်ဆူးကြိုးကြိုး တိုင်မှာ ချည်နေချိန်။ သူ မိုးစည် ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပြီး “ဟိတ်ကောင်” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ မိုးစည်က လည်ပြန်လှည့်လာပြီး သူ့ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြီး-

“ကျုပ် အလုပ် ကျုပ် သိတယ်။ ကျုပ် အသားကို လာမထိနဲ့။ အေး... လာထိလို့ကတော့ လူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး” ဟု နဖူးကြောများ ထောင်ထသွားအောင် အံကြိတ်ကာ ပြောသည်။

ထင်မှတ်မထားသည့် စကားကြောင့် သူ ကြောင်အာ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့လို ဖောင်ဦးစီးတစ်ယောက်ကို ဖောင်နောက်လိုက်တစ်ယောက်က ထိုသို့ တစ်ခါမှ ပြန်မပြောဖူးပေ။ မိုးစည် တုံ့ပြန်မှုကြောင့် သူ အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်ရပ်နေမိသည်။ ခဏအကြာမှ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်သည်။

“လူသားငယ်တာ မာန်အပြည့်၊ ခွန်အားအပြည့်နဲ့ ဖျတ်လတ်နေတဲ့ ကျားတစ်ကောင်လိုပါလား” ဟု စိတ်ထဲမှာ ပြောမိခဲ့သည်။ သူ အံ့အားသင့်စေသည့် နောက်ထပ် အချက်တစ်ချက် ရှိသေးသည်။

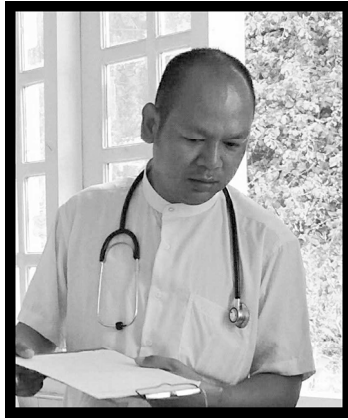
“ဖောင်ဦးစီးမှတ်ကြီး ဖောင်မှာ သူ လိုက်ပါရစေ” ဟု ဦးစီးချုပ် ဘမင်းထံ ခွင့်တောင်းခဲ့သည် ဆိုပါလား။

ကျားဖောင်

“လျှော့တွက်လို့ မရတဲ့ အာဂ သတ္တိခဲလေး”ဟု ထပ်မံ မှတ်ချက်ချ
မိသည်။

သူ အရက်ခွက်ကို မော့သောက်ရင်း အဆုံး၊ အစ မရှိသည့် ပင်လယ်ပြင်
ကြီးအား ငေးကြည့်မိသည်။ ကျယ်ပြောလှသည့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ
လှိုင်းသည် တအိအိ။ ထိုလှိုင်းများပေါ်မှာ အင်ဂျင်စက်မပါ၊ ရွက်မရှိသည့်
ကျားဖောင်သည်လည်း လူးလွန်လျက်။ ထိုကျားဖောင်ပေါ်မှာ အရွယ် မတူ၊
စရိုက် မတူ၊ ဘဝ မတူသည့် သူတို့လေးယောက်သည်လည်း...။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

နာမည်ရင်းမှာ ဒေါက်တာဝင်းထိုက် ဖြစ်သည်။ မကွေးတိုင်း ဒေသကြီးတွင် အဖ ဦးသာဂျမ်းနှင့် အမိ ဒေါ်မြဆယ်တို့မှ မွေးဖွားသော သားသမီးငါးဦးအနက်မှ အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်း အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ်-မန္တလေးမှ ဆေးပညာဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဧပြီလထုတ် **ဇီဝက** ကျန်းမာရေးမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ရသည့် မေတ္တာနှောင်ကြိုး (ဝတ္ထုတို) ဖြင့် စာပေလောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်-

၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် **နှင်းဆွတ်လေပြည်** (လုံးချင်း)

၂၀၁၉ ခုနှစ်တွင် **တိမ်ဝှက်ခံရတဲ့ကြယ်** (လုံးချင်း)

၂၀၂၀ ခုနှစ်တွင် **ကျားဖောင်** (လုံးချင်း)

၂၀၂၂ ခုနှစ်တွင် **တောင်မှာမိုးတွေညိုရင်**(မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု)

၂၀၂၃ ခုနှစ်တွင် **အလွမ်းများ ငြိမ်းစေ** (လုံးချင်း) စာအုပ်များ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ယခုအချိန်တွင် ဇနီး ဒေါ်ယဉ်မေသိန်း၊ သား မောင်မင်းမြတ်ထူးသာ တို့နှင့်အတူ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

